

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce:

sídlem

zastoupen advokátem JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským
sídlem Palackého 151/10, Prostějov

proti

žalovanému:

Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2018, č. j. 42604/18/5300-22443-701728

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 24. 9. 2018, č. j. 42604/18/5300-22443-701728, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu pro Liberecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 21. 2. 2018, č. j. 160785/18/2601-52522-507807, a platební výměr byl potvrzen. Tímto dodatečným platebním výměrem správce daně žalobci doměřil daň z přidané hodnoty za září 2014 ve výši 1 494 640 Kč.

2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že žalobce uzavřel dne 19. 9. 2014 kupní smlouvu s korporací [REDACTED] na dodání 600 ks mobilních telefonů iPhone 5S 16GB za 312 180 EUR včetně DPH. Součástí smlouvy bylo ujednání o výhradě vlastnického práva. Telefony byly v souladu se smlouvou žalobcem dodány dne 25. 9. 2014 do skladu společnosti [REDACTED] v [REDACTED], kde byly uskladněny. Tím došlo k dodání zboží dle § 13 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, neboť zboží se z dispozice žalobce dostalo do dispozice odběratele. Správce daně po zjištění těchto skutečností vyzval žalobce k podání dodatečného daňového přiznání za září 2014. Žalobce měl nicméně za to, že u něj důvody k podání dodatečného daňového přiznání nenastaly, správce daně proto vydal výzvu k odstranění pochybností, kde své pochybnosti o uskutečnění plnění popsal a odůvodnil. Žalobce následně podal dodatečné daňové přiznání k DPH za září 2014, kde prodej mobilních telefonů vykázal, a předložil daňový doklad deklarující provedenou transakci. Současně podal žalobce dodatečné daňové přiznání za únor 2015, kde snížil daň ve výši posuzované transakce s tvrzením, že byl vystaven opravný daňový doklad z důvodu odstoupení od kupní smlouvy na prodej mobilních telefonů. Dle žalobce k uskutečnění zdanitelného plnění nedošlo, neboť s ohledem na obsah smlouvy nebylo společnosti [REDACTED], která za telefony nezaplatila, umožněno nakládat se zbožím jako vlastníkem. Chování osob zastupujících odběratele bylo dle žalobce od počátku podvodné a směřovalo ke krádeži zboží.

3. Žalovaný se s náhledem žalobce neztotožnil, když měl za to, že dodáním zboží do skladu odběratele došlo k uskutečnění zdanitelného plnění a žalobci dle § 21 odst. 2 písm. a) zákona o dani z přidané hodnoty vznikla povinnost přiznat daň. V daném případě se nejednalo o krádež, proto není relevantní judikatura Soudního dvora EU vylučující uskutečnění zdanitelného plnění v případě, kdy je zboží ukradeno. Žalobce dobrovolně uzavřel kupní smlouvu s kupujícím, zboží bylo prostřednictvím přepravce fyzicky dodáno do skladu kupujícího. Kupující se zboží, na rozdíl od krádeže, nezmocnil, když mu bylo svobodně dodáno. Poté, kdy následně nebyla uhrazena kupní cena za zboží, nelze dovozovat, že nedošlo k dodání zboží a že zdanitelné plnění nevzniklo. Z pohledu DPH dochází k převodu práva nakládat se zbožím jako vlastníkem mj. převzetím zboží. Tato skutečnost není vázána na převod vlastnictví v občanskoprávním smyslu. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2016, č. j. 5 Afs 24/2016-40.

Výhrada vlastnického práva je z pohledu zákona o dani z přidané hodnoty bez vlivu, popsané skutkové okolnosti mají dle žalovaného oporu ve spisovém materiálu. Výsledek trestního řízení žalovaný nepředjímá, ani jej nepovažuje za předběžnou otázku. Žalovaný nebyl povinen spojit řízení týkající se DPH za září 2014 s řízením ve věci DPH za únor 2015. Pro úplnost žalovaný uvedl, že žalobce dle jeho názoru nebyl oprávněn vystavit opravný daňový doklad předložený ke zdaňovacímu období únor 2015.

II. Žaloba

4. Žalobce v podané žalobě uvedl, že žalovaný i správce daně nesprávně posoudili otázku uskutečnění zdanitelného plnění ve smyslu § 13 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, když nesprávně vyložili pojem dodání zboží. Žalobce k tomu odkázal především na rozhodnutí Soudního dvora EU ve věci C-435/03, dle něž krádež zboží nelze považovat za dodání zboží za protiplnění, a tedy za předmět DPH, a dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2016, č. j. 5 Afs 24/2016-40. Dle žalobce v jeho případě nedošlo ke vzniku zdanitelného plnění, neboť na společnost [XX] nejen nepřešlo vlastnické právo k předmětu koupě, ale nepřešlo na ni ani právo nakládat se zbožím jako vlastník.
5. Ve smlouvě na dodávku mobilních telefonů uzavřené žalobcem se společností [XX] bylo mj. dohodnuto, že kupující uhradí zálohu do tří dnů od převzetí zboží, přičemž dokud nebude záloha uhrazena, představuje kupní smlouva pouze smlouvu o smlouvě budoucí se zajištěním přepravy a uskladnění. Kupující byl dále povinen do 14 dnů od převzetí potvrdit provedení kontroly zboží s tím, že teprve poté bude vystaven daňový doklad. V neposlední řadě byla až do úplného zaplacení kupní ceny sjednána výhrada vlastnického práva. Žalobce zboží doručil do skladovacích prostor společnosti [XX], kam měli přístup pouze zástupci této společnosti. Odtud se zboží záhadně ztratilo, přestože společnost [XX] nebyla oprávněna se zbožím nakládat, bylo zde pouze uskladněno. Žalobce následně podal trestní oznámení, na jehož základě bylo zahájeno dosud neskončené trestní stíhání. Společnost XX za zboží neuhradila ani zálohu, natož celou kupní cenu. Dne 11. 2. 2015 žalobce odstoupil od smlouvy. Má za to, že účelem jednání společnosti [XX], která byla po podání trestního oznámení převedena na nového majitele, bylo vytvořit podmínky pro odcizení telefonů. Nejednalo se o její ekonomickou činnost, nýbrž o přípravu krádeže.
6. Žalobce tedy s ohledem na uvedené skutečnosti nevystavil daňový doklad a nezahrnul předmětné plnění do svého základu daně z přidané hodnoty. Krádež vylučuje, aby se zboží stalo předmětem zdanitelného plnění. Žalobce byl správcem daně donucen k podání dodatečného daňového přiznání pod hrozbou doměření daně včetně penále ve výši 20 %. Podané dodatečné daňové přiznání proto nepředstavuje odraz skutečného stavu a právního názoru žalobce. Pokud měl žalobce zahrnout předmětnou dodávku do základu daně za září 2014, v případě následného odstoupení od smlouvy byl oprávněn vystavit dobropis a snížit základ daně za únor 2015. Je pochybením správce daně, že řízení o zdaňovacích obdobích září 2014 a únor 2015 vedl odděleně, když v nich řešené otázky spolu souvisejí. Správce daně a žalovaný rovněž porušili § 99 odst. 2 daňového řádu, když provedli posouzení jednání společnosti [XX] a dospěli k závěru, že trestný čin nespáchala. V opačném případě by museli dojít k závěru, že nedošlo ke vzniku zdanitelného plnění. Uzavření kupní smlouvy dle žalobce nevylučuje, že došlo ke spáchání trestného činu krádeže. Správní orgány byly povinny vycházet z posouzení věci ze strany orgánů činných v trestním

řízení, které je pro posouzení věci předběžnou otázkou. Výsledkem postupu správních orgánů je prohloubení újmy vzniklé žalobci, vede k ukončení činnosti žalobce a je v rozporu se zásadou správného zjištění a stanovení daně, přiměřenosti a šetření práv daňových subjektů a principem neutrality DPH.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby, odkázal na závěry uvedené v napadeném rozhodnutí a na spisový materiál. Dále uvedl, že posouzení otázky, ve kterém okamžiku došlo k převodu práva nakládat se zbožím jako vlastníkem, musí probíhat v režimu zákona o dani z přidané hodnoty. Nelze vycházet z toho, zda byly splněny sjednané platební podmínky či zda došlo k převodu vlastnického práva. Zboží se v daném případě dostalo z dispozice žalobce do dispozice odběratele. Rozsudek Soudního dvora EU ve věci C-435/03 není na danou věc přílehlavý, když žalobce zboží dobrovolně a v souladu s uzavřenou smlouvou dodal odběrateli. Žalovaný znovu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2016, č. j. 5 Afs 24/2016-40. K podání dodatečného daňového přiznání byl žalobce vyzván v souladu s daňovým řádem a tuzemskou judikaturou. Po odstoupení od smlouvy nemohlo ze strany společnosti XXX dojit k vrácení zboží žalobci, nebyly proto splněny podmínky pro vystavení opravného daňového dokladu ke zdaňovacímu období únor 2015. Tyto skutečnosti nemohly mít vliv na závěr žalovaného učiněný ke zdaňovacímu období září 2014. Žalovanému nemůže být kladeno k tíži, že nespojil daňová řízení vztahující se k obdobím září 2014 a únor 2015, když tato skutečnost je bez vlivu na to, zda byla daň stanovena v souladu se zákonem. Správní orgány si neučinily úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, neboť výsledek trestního řízení nelze považovat za předběžnou otázku v této věci.

IV. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu

8. Z předloženého spisového materiálu soud zjistil, že správce daně výzvou ze dne 9. 6. 2017 vyzval žalobce k podání dodatečného daňového přiznání k DPH za září 2014, neboť měl na základě výsledků vyhledávací činnosti za to, že žalobce dne 25. 9. 2014 uskutečnil předmětnou dodávku mobilních telefonů společnosti XXX do XXX. Protože žalobce v podání z 15. 9. 2017 vyjádřil názor, že důvody k podání dodatečného daňového přiznání nenastaly, vyzval správce daně žalobce výzvou ze dne 30. 11. 2017 k odstranění pochybností týkajících se předmětné dodávky a jejích daňových důsledků. Žalobce dne 27. 12. 2017 podal dodatečné daňové přiznání, správce daně řízení zahájené podáním dodatečného daňového přiznání podle § 141 odst. 7 daňového řádu zastavil rozhodnutím ze dne 21. 2. 2018. Dne 23. 1. 2018 správce daně s žalobcem projednal výsledky postupu k odstranění pochybností a dne 21. 2. 2018 vydal dodatečný platební výměr. Ten byl k odvolání žalobce přezkoumán napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 9. 2018.

V. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních

bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

10. Stěžejní otázkou posuzovaného případu je, zda došlo k uskutečnění zdanitelného plnění, na jehož základě byl žalobce povinen přiznat a zaplatit DPH.
11. Podle § 2 odst. 1 písm. a) zákona o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném do 31. 3. 2019, je předmětem daně dodání zboží za úplaty osobou povinnou k dani v rámci uskutečňování ekonomické činnosti s místem plnění v tuzemsku.
12. Podle § 13 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty se dodáním zboží pro účely tohoto zákona rozumí převod práva nakládat se zbožím jako vlastník.
13. Podle § 21 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, daň je plátce povinen přiznat ke dni uskutečnění zdanitelného plnění nebo ke dni přijetí úplaty, a to k tomu dni, který nastane dříve, pokud zákon nestanoví jinak. Plátce daň uvádí v daňovém přiznání za zdaňovací období, ve kterém mu vznikla povinnost přiznat daň.
14. Podle § 21 odst. 2 písm. a) zákona o dani z přidané hodnoty se při dodání zboží zdanitelné plnění považuje za uskutečněné dnem dodání podle § 13 odst. 1 při prodeji podle kupní smlouvy.
15. V daném případě ze spisového materiálu, jakož i přímo z tvrzení žalobce, plyne, že žalobce v září 2014 uzavřel se společností [REDAKCE] kupní smlouvu, na jejímž základě prostřednictvím přepravce dodal uvedené společnosti do skladu v [REDAKCE], kam měli přístup pouze zástupci odběratele, předmětné mobilní telefony. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného a správce daně, že vzniklou situaci je třeba hodnotit jako dodání zboží ve smyslu § 2 odst. 1 písm. a) a § 13 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, tedy jako uskutečnění zdanitelného plnění, na jehož základě vznikla žalobci v souladu s § 21 zákona o dani z přidané hodnoty povinnost přiznat daň.
16. Úprava DPH je v rámci Evropské unie silně harmonizována, pro věc je tedy bezpochyby relevantní mj. judikatura Soudního dvora EU týkající se DPH. Soud nikterak nezpochybňuje závěry žalobcem zmiňovaného rozhodnutí Soudního dvora EU ve věci *British American Tobacco International a Newman Shipping & Agency Company*, C-435/03, kde bylo vysloveno, že krádež zboží nepředstavuje „dodání zboží za protiplnění“ ve smyslu článku 2 šesté směrnice, a jako taková tedy nemůže podléhat dani z přidané hodnoty. S tímto názorem nelze než souhlasit, nicméně, jak správně konstatoval žalovaný, skutková situace v této věci je odlišná od věci řešené Soudním dvorem EU. Krádež představuje svévolné zmocnění se cizí věci bez svolení jejího vlastníka, naproti tomu v řešeném případě uzavřel žalobce s kupujícím kupní smlouvu, na jejímž základě mu zboží zcela dobrovolně dodal. Teprve následně, poté, co mu nebyla zaplacená kupní cena, dospěl žalobce k závěru, že byl poškozen trestnou činností, podal trestní oznámení a odstoupil od smlouvy.
17. Soud přisvědčuje žalovanému, že pojem dodání zboží, resp. převod práva nakládat se zbožím jako vlastník, je třeba vykládat optikou zákona o DPH, a to jednotně v rámci celé

Evropské unie, bez vazby na převod vlastnického práva v soukromoprávním smyslu. Tyto závěry shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 8. 2016, č. j. 5 Afs 24/2016-40, kde se jednalo o skutkově obdobnou věc, v níž se daňový subjekt po neuhrazení jím uskutečněných dodávek ze strany odběratele dovolával trestné činnosti na straně odběratele. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud mj. odkázal na rozhodnutí Soudního dvora EU ve věci *Dixons Retail plc*, C-494/12, kde Soudní dvůr konstatoval, že „mezi společnostmi *Dixons* a jejími zákazníky došlo k převodu ve smyslu čl. 5 odst. 1 Šesté směrnice a čl. 14 odst. 1 směrnice 2006/112/ES, ačkoli uvedení zákazníci v případě plnění dotčených ve věci v původním řízení podvodně použili bankovní kartu jako platební prostředek za účelem zaplacení zboží dodaného společností *Dixons*“, a současně výslovně odlišil takovou situaci od krádeže zboží, která nespadá pod pojem dodání zboží.

18. Nejvyšší správní soud ve výše označeném rozsudku dále uvedl, že „Dovolává-li se stěžovatel rozsudku ve věci *British American Tobacco International a Newman Shipping & Agency Company*, činí tak zcela nepřipadně. V dané věci soud konstatoval, že krádež zboží není předmětem daně. Zloděj zboží se totiž nepochybně chová jako vlastník, ale právo chovat se takto na něj nebylo převedeno, neboť zde chybí jakýkoli projev vůle ze strany "okradeného", resp. chybí smlouva. Tak tomu však v případě stěžovatele, jakkoli se snaží o analogii trestných činů, zcela zjevně nebylo. Stěžovatel zcela dobrovolně uzavřel předmětné kupní smlouvy a předání vozidel stvrdil v předávacích protokolech (jakkoli následně tyto transakce zpochybňuje). V souvislosti s nezaplacením kupní ceny ze strany kupujícího, a to z jakýchkoli důvodů, nelze hovořit o krádeži ve smyslu rozhodnutí, kterého se stěžovatel dovolává. Naopak je v tomto kontextu případné výše uvedené rozhodnutí ve věci *Dixons Retail plc*, které naopak samotný podvod z pojmu "dodání zboží" nevylučuje. ...kupující se majetku zcela zjevně (na rozdíl od krádeže) nezmocnil, neboť zde existovaly kupní smlouvy, tj. zcela zjevný svobodný projev vůle směřující k uzavření obchodu - dodání zboží. ... Z pohledu daně z přidané hodnoty k dodání zboží (převodu práva nakládat se zbožím jako vlastníkem) dochází mimo jiné převzetím zboží. I v případě, kdy je z určitých důvodů odsunut přechod vlastnického práva, jedná se o dodání zboží, pokud kupující převezme zboží a může ho využívat, tedy s ním nakládat jako vlastník. ... Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatele stran nutnosti vyčkávat výsledků trestního řízení, neboť nepovažuje jeho výsledek za předběžnou otázku, jejíž vyřešení je ve věci, s přihlédnutím k uvedenému výše, třeba.“
19. Krajský soud nemá důvod se od uvedené argumentace odchylovat. Žalobce dodal odběrateli zboží na základě uzavřené kupní smlouvy. Sám uvádí, že zboží dodal do skladu, kam měli přístup výhradně zástupci odběratele, zboží tedy fakticky bylo dodáno do dispozice společnosti . Došlo tedy k dodání zboží ve smyslu zákona o dani z přidané hodnoty, když žalobce odběrateli fakticky umožnil zboží ovládat, rozhodovat o jeho dalším osudu, tedy s ním nakládat jako vlastník. Ustanovení uzavřené smlouvy směřující k odkladu přechodu vlastnického práva, a tedy navozující soukromoprávní stav, kdy zboží stále ve vlastnictví žalobce je u odběratele pouze uskladněno, nevylučují, že došlo k dodání zboží ve smyslu daňovém, neboť k němu, jak uvedl Nejvyšší správní soud, dochází mj. převzetím zboží. Odběratel v daném případě mobilní telefony bezpochyby od žalobce převzal, zdanitelné plnění tak bylo uskutečněno a následné neuhrazení kupní ceny, resp. podezření žalobce, že byl poškozen trestnou činností ze strany odběratele, na tom nemůže nic změnit.

20. Správní orgány nepředjímalý výsledek trestního řízení. Žalovaný v napadeném rozhodnutí jednoznačně vysvětlil, že nepovažuje za potřebné vyčkávat skončení trestního řízení, jehož výsledek není v daňovém řízení předběžnou otázkou. Soud se s tímto závěrem, který logicky plyne z výše uvedené argumentace, ztotožňuje. Shodně se ostatně vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku. Žalovanému dále nelze důvodně vytýkat, že při stanovení daně z přidané hodnoty za únor 2014 nerozhodoval současně o dani za únor 2015. Žádná taková povinnost spojení věcí týkajících se odlišných zdaňovacích období z právní úpravy neplyne. Skutečnosti týkající se zdaňovacího období únor 2015 jsou ostatně bez vlivu na správné stanovení daně za září 2014. Z tohoto důvodu soud neshledal důvod blíže se při přezkumu napadeného rozhodnutí, jehož předmětem je výhradně stanovení daně za září 2014, zabývat vystavením opravného daňového dokladu žalobcem v únoru 2015.
21. Pokud žalobce hovořil o tom, že byl správcem daně donucen k podání dodatečného daňového přiznání, soud připomíná, že správce daně učiněním výzvy k jeho podání postupoval v souladu s § 145 odst. 2 daňového řádu a související judikaturou, dle níž je správce daně v takovýchto případech zpravidla dokonce povinen daňový subjekt k podání dodatečného daňového tvrzení vyzvat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 1 Afs 183/2014-55). Ani tato námitka proto není důvodná.

VI. Závěr a náklady řízení

22. Ze všech shora uvedených důvodů soud zamítl podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou. Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když s tímto postupem žalovaný vyjádřil svůj souhlas a žalobce svůj nesouhlas nevyjádřil ve stanovené lhůtě.
23. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, jemuž náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě

obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 30. dubna 2019

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu